

ת"פ 2827/07/13 - מדינת ישראל נגד אברהם בועזיס (עציר)

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 2827-07-13 מדינת ישראל נ' בועזיס(עציר)
תיק חיצוני: 0-6120-03802-2013

בפני	כב' השופטת ענת זינגר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	אברהם בועזיס (עציר)

החלטה

לאחר שהצדדים עזבו האולם, הסתיימו הדיונים בייתר העצורים והיה ניתן לפנות להוראות החוק שלא בהמולת האולם (ועוד עובר לכניסת השבת), מצאתי להבהיר באשר להחלטתי מהיום כדלקמן;

לא היה בכוונתי לקבוע כי אין סמכות לערכאה הדיונית להאריך המעצר.

די לי בקביעה שבמקרה דנן, בשים לב לנסיבות ובבחינת כיבוד ערכאות - ראוי שהבקשה הספציפית תידון בפני בית המשפט העליון, אשר אין מחלוקת על סמכותו.

הנסיבות הן -

- העובדה שהדיון התקיים בפניי ולא בפני כב' השופטת לארי- בבלי, אשר הרשיעה את הנאשם ועתידה לתת גם את גזר הדין,

- העובדה שמדובר בהארכה לאחר שחלפו כבר יותר מ- 180 יום,

- העובדה שהיה דיון קודם בבית המשפט העליון,

- והעובדה שכבר באותו דיון, הייתה נכונות לשקול שחרור לחלופה.

לאור האמור בתחילת סעיף 61(ג) לחוק ("מבלי לגרוע מהוראות סעיף 62...") - ברי כי בכל מקרה יש סמכות לבית המשפט העליון.

סברתי כי במקרה דנן, לשם גם ראוי להביא הבקשה, במקום שזו תידון על ידי.

אעיר עוד - כי אף שסעיף 61(ג) נוקט במילים: "בית המשפט שהרשיעו" ולא "השופט שהרשיעו" (דבר שעל פני הדברים מקים סמכות גם לשופט אחר באותו בית משפט) - הרי מהבחינה המהותית ברי כי המטרה הייתה שאותו השופט שהרשיע הוא שידון בבקשה;

לשופט זה יש יתרון, עת שהוא יכול להעריך את גזר הדין שיינתן ולבחון האם עשויה להיווצר תוצאה, בה ישהה הנאשם במעצר, תקופה העולה באורכה על מאסר שעשוי להיות מושת.

לטעמי, רק במעמד בו השופט המרשיע, הוא גם זה שדן בבקשה להארכת המעצר - יש מקום לבחון פרשנות הסעיף, באופן שיקנה סמכות להארכת מעצר כה ממושך, כפי שהתבקש.

כל השאלות העולות באשר לפרשנות הסעיף, שלא בגדר הנסיבות הספציפיות של הדיון שהתקיים היום - תידונה במועד ובמקרה המתאים.

ראוי לתת את הדעת לכך שבמקרה דנן צפוי גזר הדין להינתן בתוך זמן קצר מאוד.

העתק החלטה זו יומצא עוד במהלך יום ראשון, 29.6.14 - לשני הצדדים, באמצעות פקס עם אישור טלפוני.

ניתנה היום, כ"ט סיוון תשע"ד, 27 יוני 2014, בהעדר הצדדים.